

Wanneer de Hemel open gaat

Het was zaterdag.

Er hingen zware wolken in de lucht. Je kon de regen ruiken.

Foezel voelde het al toen hij wakker werd. Vandaag was geen gewone dag.

De Luma was onrustig. Ze fladderde boven zijn bed als een lichtje dat nergens heen kon.

“Wat is er?” fluisterde Foezel.

Ze draaide in een cirkel en streek neer op zijn hand.

Een zachte gloed trok over zijn vingers, en toen hoorde hij het... een fluistering, diep in zijn hoofd.

“KOM NAAR HET VELD...”

Hij wist meteen welk veld ze bedoelde, het oude grasveld achter de school, waar niemand meer speelde sinds de storm het hek had omvergeblazen.

Hij voelde zijn hart sneller kloppen.

Luminora riep hem.

Toen hij aankwam, stond Lisa er al. Ze hield haar jas dicht tegen de wind.

“Je voelde het ook, hè?” vroeg ze.

Foezel knikte. “Ja. Er gaat iets gebeuren.”

Nog voor ze iets kon zeggen, kwam Sjoerd aanlopen. Zijn haar wapperde in de wind, zijn blik onzeker.

“Ik...had een droom.” zei hij. “Over licht. En een vos.”

Lisa keek verbaasd. “Een vos?”

Foezel glimlachte. “Dat was Luro.”

“Wie is Luro? vroeg Sjoerd.

“Iemand die je leert luisteren,” zei Foezel zacht.

De lucht begon te gloeien.

Eerst nauwelijks merkbaar, een zachte glans langs de wolkenrand, maar langzaam werd het feller, warmer.

Wind trok over het veld en deed het gras ritselen.

“Wat gebeurt er?” vroeg Lisa.

Foezel keek omhoog.

Boven hen verscheen een cirkel van licht, breed als de zon. En in dat licht zag hij schimmen, bomen die zongen, rivieren die glansden, en ergens, heel even, een schip.

De WASMAND EXPRESS.

Hij kon Bear zien, aan het roer, zijn hoed schuin, zijn houten lepel in de hand.

Foezel glimlachte breed. “Hij is er nog.”

“Wie?” vroeg Sjoerd.

“Een vriend,” zei Foezel. “De eerste die me leerde wat moed is.”

Het licht werd sterker.
De wind ging liggen.
Zelfs de wolken leken te wachten.

Uit de hemel kwam een zachte regen van lichtdeeltjes, niet nat, maar warm.
Ze daalden langzaam neer, raakten hun huid, hun haren.

Lisa keek omhoog en lachte.
“Het voelt alsof de zon glimlacht.”

Sjoerd hield zijn hand op. “Het prikt niet. “Het...praat.”

Foezel knikte. “Het zijn herinneringen van iedereen die ooit iets goeds heeft gedaan.”

De Luma kwam uit zijn jaszak en begon te dansen tussen de druppels van licht.
Overal waar ze vloog, groeiden kleine glanspunten op de grond, als bloemen van goud.

Lisa kneep in zijn hand. “ Foezel...wat is dit?”

“De wereld herinnert zich ons,” zei hij.

Plotseling verscheen naast hen iets kleins en oranje, een vorm, een...vos.
Luro.

Hij stond op het gras, zijn ogen warm en helder.
“Je hebt het goed gedaan, jongen,” zei hij. “Je hebt het licht gedeeld. En nu weet je wat het betekent om te leven tussen twee werelden.

Foezel slikte. “Blijf je hier?”

Luro schudde zijn kop. “Ik hoef niet meer te blijven. Je hebt mijn werk al gedaan.”

Hij keek naar Lisa en Sjoerd. “Jullie zien elkaar nu. Dat is alles wat een wereld nodig heeft om te helen.”

Luro draaide zich om, en in één beweging loste hij op in het licht.

Er viel een stilte.

Alleen het geritsel van de bladeren, en het zachte ruisen van wat leek op muziek was hoorbaar.

Het lucht begon langzaam terug te trekken.

De hemel werd weer blauw.

De wereld leek gewoon.

Maar het was niet meer de oude wereld.

Lisa keek naar de grond, waar de gouden bloemen nog even nagloeiden.

“Gaat het nu weg?”

Foezel schudde zijn hoofd. “Nee, het blijft. We hoeven het alleen te zien.”

Sjoerd schopte zachtjes tegen het gras. “Weet je...ik voel me opeens...rustig.”

“Dat is het licht,” zei Foezel. “Het blijft bij iedereen die het heeft geraakt.”

Ze bleven nog lang op het veld zitten, pratend over alles wat was en nog zou komen.

Lisa vertelde over haar dromen, Sjoerd over hoe hij altijd bang was om anders te zijn, en Foezel luisterde...

De zon zakte langzaam achter de bomen, en net voor ze opstonden om naar huis te gaan, hoorden ze een stem in de wind.

Zacht, vrolijk, vertrouwd.

“Goed gedaan, stuurman .”

Foezel glimlachte.

“Tot de volgende reis, kapitein,” fluisterde hij.

Die avond schreef hij opnieuw in zijn schrift:

“Magie is niet wat je ziet.
Het is wat er gebeurt als iemand luistert,
vergeeft en durft te glimlachen.
En elke glimlach is een poort, een klein stukje
Luminora
dat doorleeft in ons...”